

Izhaja vsak četrtek
in velja s poštnino
vred in v Mariboru
s pošiljanjem na dom
za celo leto K 4.—
za pol leta „ 2.—
za četrť leta „ 1.—

Naročnina se pošilja
upravnistvu v tiskarni
sv. Cirila, koruške
ulice listv. 5. List se
pošilja do odgovodi

Delalniki katol. ri-
kovnega društva do-
bivajo list brez po-
sebne naročnine.

SLOVENSKI

GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Pecamezni listi dobó
se v tiskarni in pri
gospodu Novak-u na
velikem trgu po 10 h.

Rokopisi se ne vra-
čajo, neplačani listi
se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje
od navadne vrstice,
če se natisne enkrat,
po 15 h, dvakrat 25 h,
trikrat 35 h.

Inserati se sprejemajo
do srede popoldna.

Štev. 5

V Mariboru, dne 4. februarja 1904

Tečaj XXXVIII.

Okrajni zastop mariborski.

V torek, dne 9. febr. ob 10. uri pred-
poldne, volijo kmečke občine svojih devet
zastopnikov v okrajni zastop mariborski. Pri-
stasi kmetijske stranke se zberejo že ob 9. uri
istega dne v Narodnem domu v Mariboru,
da se še vse potrebno dogovorijo, ter potem
skupno odkorakajo na volišče v uradnem
prostoru okrajnega zastopa.

Že drugokrat bo sedaj naskočila kmečka
stranka trdnjavo meščanov v okrajnem za-
stopu. Zadnjič se naskok ni posrečil, ker so
nekateri volilci izdali kmečko stvar ter se
obesili za škrice meščanov. Ti so jih vlekli
na volišče, a ko so kmetje oddali za njihove
meščanske kandidate glasove, so se jih otresli
ter pustili kmete in njihove zahteve v nemar.
Upamo, da se je večina teh volilcev že strez-
nila, ko je po volitvi padala od meščanskih
škricev na tla, ter bo letos varovala kmečko
stanovsko čast in se z volilnimi listi pridru-
žila poštenim kmečkimi stranki.

Kmetje sami so že v treh člankih v na-
šem listu dokazali svojim stanovskim bra-
tom, kako slabo skrbi sedanji meščanski
okrajni zastop za okolico. Kar bi bilo kme-
tom istinito v korist, se sploh ne stori ali
pa le površno, toliko pač, da si pozneje lahko
zastop pomaga iz zadrege. V zastopu ga ni
bilo moža, ki bi branil kmečko stvar! Me-
ščanska stranka bo sicer tudi tokrat izbrala
par gospodskih posestnikov za svoje kandi-
date, a to niso pravi kmetje in si ne upajo
nastopiti proti meščanom. Zato pa je sveta
dolžnost neodvisnih kmečkih volilcev, da na-

stopijo samostavno ter si izberejo moža, ka-
koršne si sami želijo, ne pa katere želijo
mariborski meščani!

Kmetje mariborske okolice! Meščani
bodo te dni letali okoli vas kakor večje okoli
luči ter vas nagovarjali za svoje kandidate.
Sedaj jim boste: cenjeni gospod, gospod očka,
ljubi prijatelj in bogzna kaj še. Spomnite se,
da vas ista meščanska stranka ne čisla tako,
kadar vas ne potrebuje! Glasilo ravnostnih
meščanov vas je svojedobno imenovalo ljud-
stvo roparjev, morilcev in tatov, imenovalo
vas je kmete neumneže in nepoštenjake, ime-
novalo vas je moža, ki se dajo samo rabiti,
da vozijo krompir in krmijo svinje . . .

Kmetje, če je kaj časti v vas, potem
pridite dne 9. febr. vsi do zadnjega na
volišče in ne volite kandidatov meščanske
stranke, ampak kandidate poštene neodvisne
kmečke stranke!

Vabilo k družbi sv. Mohorja.

Odbor družbe sv. Mohorja v Celovcu
stopa zopet pred Slovence in Slovenke s
prijaznim vabilom, naj v čim večjem številu
pristopijo naši družbi. — Važen je čas, ko
se širom slovenske domovine pa tudi izven
nje nabirajo udje, da pristopajo k Mohorjevi
družbi, ko se vabijo stari družbeniki, naj
ostanejo družbi zvesti tudi znanprej, ko se
pozivljajo oni, ki še niso naši družbeniki, naj
se pridružijo mogočnemu krdelu, ki se vsako
leto v proslavo in korist slovenstva zbira pod
zastavo sv. Mohorja in Fortunata!

Prosimo č. g. poverjenike, naj čim
preje dovršijo svoje sicer težavno, a toliko
hvalevredno in koristno delo nabiranja druž-
benih udov, vse ude pa prosimo, naj ne le
samo pravočasno vplačajo svoj donesek, da
s tem olajšajo delo poverjenikom, marveč
vsakdo naj se tudi potruditi, da Mohorjevi
družbi pridobi novih članov.

Plačilo za sedanje prispevke in raznoteri
trud sprejme sleherni Mohorjan jeseni, ko se
razpošiljajo družbine knjige. Odbor se nadeja,
da bo letošnji naš književni dar zadovoljil
vsakega Mohorjana tako glede vsebine kakor
oblike. Že Koledar za l. 1904. je obširneje
označil knjige, ki jih sprejmo naši člani za
letošnje leto, in ki so te-le:

1. »Zgodbe sv. pisma.« XI. snopič.
Spisal dr. Janez Ev. Krek. — Teh zgodb
Slovenem na novo priporočati in hvaliti ni
treba. Hvalijo in priporočajo se same! Zato
poskrbite z obilnim pristopom k Mohorjevi
družbi, da bode tudi ta snopič v čim večjem
številu romal med Slovence!

2. »Lurška mati božja.« Šmarnice in
molitvenik. Spisal Janez Godec. — Šmar-
nična pobožnost se je zelo priljubila Sloven-
cem in radi segajo po knjigah šmarnične
vsebine. Letos praznuje katoliški svet 50let-
nico, odkar se je proglasila verska resnica o
neomadeževanem spočetju Device Marije. Mo-
litvenik, dodan šmarnicam obsega razne po-
božnosti, molitve za razne potrebe itd., tako
da upamo, da bo i ta knjiga imela veliko
privlačno silo pri nabiranju udov.

3. »Slovenski fantje v Bosni in Her-
cegovini l. 1878.« Spisal Jernej pl. An-

Listek.

Matej Slekovec,

župnik Sv. Marka in kn. šk. konsist. svetovalec.

(Konec.)

Zato pa tudi ni minulo ne mesec dni,
da bi ne dobival g. Slekovec iz Kranjske ali
Hrvaške ali Ogrske ali z Dunaja ali Gradca
pisma s prošnjo, naj g. Slekovec raztolmači
ali pojasni zdaj to zdaj ono zgodovinsko vpra-
šanje. Nijedenkrat se mu ni pripetilo, da bi
ne vedel odgovora. G. Slekovec pa je tudi
srčno rad vsakemu postregel, kdorkoli se je
v zgodovinski zadevi obrnil do njega. Da za
to ni dobil drugega nego lepo zahvalo, ni
treba menda posebej naglašati.

Povedali smo do sem, kako je delal g.
Slekovec v tem, kar je bilo potrebno in kar
je bilo koristno. Naj še kratko dostavimo,
koliko je storil gospod tega, kar je prijetnega.

Živel je g. Slekovec prav priprosto in
skromno. Vstajal je zgodaj ter šel že v mraku
k počitku. Ko je opravil svoja dela, vzal je
v roke knjige, časopise in kar je takega ter
čital, nikoli ga nisi videl brez knjige ali brez
peresa. Le izjemoma je v poletnem času šel
kako majhno urico na vrt, a ne se sprehajal,
ampak opazoval je čebele, katere je posebno

ljubil. Imel je velik čebelnjak. Jedel in pil je
malo. Zmernost in treznost mu je šla nad
vse. Najrajši je bil doma ter ljubil svojo streho
kakor polž svojo hišico. Ni rad hodil v dru-
štvo, pa veselilo ga je zelo, kadarkoli so
prišli prijatelji k njemu.

Bil je g. Slekovec mož jeklenega značaja,
mož resnice; najvišje je cenil duhovsko čast
in kakor je bil sam v vsem natančen in
vesten, tako mu je bilo zoprno vsako polo-
vičarstvo sosebno v značaju. Bil je prijatelj
molitve, resnega dela, a tudi poštenega ve-
selja. Sam ni bil pevec, a ljubil je lepo pe-
sem v cerkvi in v družbi. Nekoč je kot mlad
duhoven na primiciji prijatelja stopil pred
godeca, rekoč: »Juzino vam dam, če uganete
in zadenete mojo najljubšo slovensko pesem,
pa prvič jo morate zadeti.« Bil je pa prvi
godec zelo navihan. »No, katera bi bila za
tako velikega gospoda; danes ga vidimo prvič
in kakor strela tako naj zadene naša struna
pravo pesem? Dajmo jo, godci: Naj viharja
moč razsaja, — Hraste cepi, skale taja, —
Pahe zemlje naj zdrobi!« — Ta bo, ta mora
biti za takega gospoda.« — In čuda, zadel
je pravo. Gospoda je veselilo, da so jo uga-
nili in dal jim je obljubljeno južino.

Bil je ta godec dober psiholog in fisi-
jolog, to bode pritrđil vsak, ki je poznal g.
Slekoveca. Tudi na njegov značaj in njegovo

delovanje se dajo obrniti one besede pesmi,
ki se konča:

Vendar kakor siva skala
Sred' viharjev trdno stala
Večna bo Slovencev čast!

Da, sred' viharjev! imel je g. Slekovec pre-
biti mnogo britkega. Bolehal je celo svoje
življenje. Izpolnjevanje dolžnosti ga je stalo
toliko truda, da o praznikih ni mogel niti
jesti niti spati. Moral je večkrat leči, da se
je zopet okreplil za drugi dan. Vendar ga to
ni zadrževalo, da je bil z novim jutrom zopet
prvi na delu. Kadar ga je kdo žalil name-
noma, ali če ga je trla skrb, ni mogel spati.
Vstal je tedaj, molil, nato pa sedel k delu
ter večasih pisal po dve do tri ure v noči.
»Pri delu pozabim vse, karkoli me teži«, djal
je večasih. Bil je o takih priložnostih izredno
močeeč, sam v sebi kakor zakovan. To je
trajalo po več dni, da, celo tedne. Le pola-
goma se je razjasnilo temno čelo. Gosp. Sle-
kovec se ni rad pritoževal, nosil je vse sam
in še v svoji zadnji boleznii navadno ni rekel
drugega nego »Je pač nadloga, je pač nad-
loga. Ko bi le zopet mogel delati!«

Leta 1897 se je posebno čutil potrtega.
»Nehvaležnost, to boli«, djal je. »Zlorabljalo
se je moje prijateljstvo, katero sem kakor
na roki ponujal, misleč, da imam pred se-
boj ljudi pravice in resnice.« Sklenil je za-